

Arrest

**nr. 75 741 van 24 februari 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 14 december 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 1 december 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DEMEERSSEMAN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 14 september 2011 een asielaanvraag in. Dezelfde dag stelde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, op basis van een onderzoek van vingerafdrukken, vast dat verzoeker reeds op 11 mei 2011 een asielaanvraag indiende in Polen.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid verzocht op 18 oktober 2011, gelet op artikel 16.1.d van de Europese verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de

behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend, de Poolse autoriteiten om de terugname van verzoeker.

1.3. Bij schrijven van 24 oktober 2011 willigden de Poolse autoriteiten het terugnameverzoek in.

1.4. Op 7 november 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoeker de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats. Verzoeker diende tegen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.5. Bij aangetekend schrijven van 26 november 2011 diende verzoeker een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in België te worden gemachtigd.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 1 december 2011 de beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker om tot een verblijf gemachtigd te worden onontvankelijk werd verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 6 december 2011 ter kennis gebracht werd, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 26.11.2011 bij onze diensten werd ingediend door:

*[D. S.] [...]
nationaliteit; Rusland (Federatie van)
[...]*

In toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de Wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter - §3 3°- van de wet van 15 december 1980 zoal vervangen door Art 187 van de Wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift werd niet voorgelegd bij de aanvraag.

Betrokkene legt standaard medisch getuigschrift voor gedateerd op 22/11/2011 en opgesteld door huisarts [P.] te Oudenburg. Er wordt ook nog een opnameformulier (bij geplande opname op een hospitalisatiedienst) van het AZ Sint-Jan te Oostende voorgelegd. De voorziene opnamedatum was 14/11/2011.

Uit informatie blijkt echter dat betrokkene sinds 07/11/2011 in het gesloten centrum voor illegalen te Brugge (CIB) verblijft. De medische dienst van het CIB bevestigt dat betrokkene het centrum niet heeft verlaten op bovenvermelde data en dat hij ook geen bezoek heeft gehad van een externe arts.

Uit bovenstaande feiten kunnen we het volgende besluiten:

Betrokkene heeft op de vermelde datum zijn huisarts niet persoonlijk geconsulteerd. De aanvraag wordt dus niet vergezeld van een medisch getuigschrift (Art 9ter §1 vierde lid en Art 9ter §3-3°), daar het voorgelegd document slechts een Dixit-getuigschrift is en dus geen diagnose bevat dat de arts-opsteller zelf heeft gesteld.

De Nationale Raad van de Orde van Geneesheren is namelijk van oordeel dat een medisch getuigschrift een getuigschrift is waarbij een medisch feit wordt vastgesteld op basis van onderzoek en ervaring en dat opgesteld werd door de arts die dit feit heeft vastgesteld.

Diezelfde Nationale Raad is van oordeel dat een Dixit-getuigschrift nooit het karakter heeft van een medisch getuigschrift.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht en van de rechten van verdediging.

Verzoeker verschaft volgende toelichting:

[...]

De verwerende partij argumenteert in de bestreden beslissing dat het standaard medisch getuigschrift niet werd voorgelegd bij de aanvraag.

Niets is minder waar.

Aan de aanvraag tot medische regularisatie werd wel degelijk het standaard medisch getuigschrift, ingevuld door dokter [P.] uit Oudenburg op 22 november 2011, toegevoegd (stuk 3).

[...].

In artikel 9ter, §1, lid 4 van de Vreemdelingenwet staat het volgende vermeld:

“Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.”

In het medisch getuigschrift dat aan de regularisatieaanvraag werd toegevoegd staat zowel de ziekte, haar graad van ernst als de noodzakelijk geachte behandeling vermeld.

*“-functionele hinder na ribfractuur xxx (xxx)
- uitgesproken xxx belangrijke subjectieve kwalen (vb neusventilatie)”
“correctie neus dient nog te gebeuren”
(stuk 3)*

Het standaard medisch getuigschrift voldoet bijgevolg aan de bij wet gestelde voorwaarden.

[...]

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat het een zogenaamd ‘dixit-getuigschrift’ zou betreffen, omdat de verzoekende partij op de vermelde datum niet persoonlijk zijn huisarts heeft geconsulteerd.

Enerzijds dient hierbij de opmerking geformuleerd te worden dat de verwerende partij een voorwaarde aan de wet toevoegt.

In het wettelijk kader aangaande de medische regularisatie staat nergens vermeld dat op het moment dat het standaard medisch attest wordt ingevuld door de dokter, de patiënt persoonlijk aanwezig dient te zijn bij de dokter.

Er is aldus geen wettelijke basis om het gevoegde getuigschrift af te wijzen.

Anderzijds dient benadrukt te worden dat de betreffende dokter, dokter [P.] uit Oudenburg niet zonder kennis van zaken het medisch attest heeft ingevuld en dat het ingevulde standaard medisch getuigschrift geenszins een zogenaamd 'dixit-getuigschrift' betreft.

Het is immers zo dat de verzoekende partij, vooraleer hij werd opgesloten in het Centrum voor Illegalen te Brugge, dokter [P.] heeft geconsulteerd. Dokter [P.] was aldus op de hoogte van de medische problematiek van de verzoekende partij.

Aan de definitie van 'medisch getuigschrift' van de Nationale Raad van de Orde van Geneesheren, zoals geciteerd door de verwerende partij in de bestreden beslissing, is aldus voldaan: er is een geschrift (standaard medisch attest, stuk 3), waarbij een medisch feit wordt vastgesteld (medische problematiek van de verzoekende partij) op basis van onderzoek en ervaring (consultatie van de verzoekende partij bij dokter [P.]) en dat opgesteld werd door de arts die dit feit heeft vastgesteld (getuigschrift werd opgesteld door dokter [P.] die de medische problemen van de verzoekende partij heeft vastgesteld).

Dat dokter [P.] het standaard medisch getuigschrift op een latere datum heeft ingevuld dan de datum waarop hij zijn vaststelling heeft gedaan, is irrelevant. Te meer omdat dokter [P.] er van uit kon gaan dat de medische problematiek nog steeds aanwezig was op 22 november 2011, gelet op het feit dat (1) de vastgestelde medische feiten niet van snelle voorbijgaande aard of korte duur zijn en (2) de geplande operatie op 14 november 2011 bij dokter [B.] in het AZ Sint-Jan te Oostende (stuk 4) om een deel van het probleem te verhelpen niet kon worden uitgevoerd wegens de aanhouding van de verzoekende partij.

[...]

Niettegenstaande de verwerende partij de moeite heeft genomen om de medische dienst van het CIB (gesloten centrum voor illegalen te Brugge) te contacteren teneinde te informeren of de verzoekende partij het centrum had verlaten of dat de verzoekende partij bezoek had gehad van een externe arts (cf. bestreden beslissing), heeft de verwerende partij nagelaten de raadvrouw van de verzoekende partij te contacteren teneinde na te vragen op welke manier het invullen van het standaard medisch attest tot stand was, gekomen.

Aan de verzoekende partij werd niet de kans geboden zich op voornoemde vaststelling te verdedigen. Aan de verzoekende partij werd de mogelijkheid ontnomen bovenstaande, logische verklaring te bieden. De verwerende partij heeft aldus nagelaten beide partijen te horen en heeft bijgevolg nagelaten alle noodzakelijke informatie in te winnen, vooraleer een beslissing te nemen.

De verwerende partij heeft de rechten van verdediging van de verzoekende partij miskend."

3.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing deze is, d.d. 1 december 2011, waarmee de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980 onontvankelijk wordt verklaard.

De aanvraag werd onontvankelijk verklaard op grond van artikel 9ter, §3, 3° van de Vreemdelingenwet, omdat verzoeker het standaard medisch getuigschrift niet heeft voorgelegd. Verzoeker legde namelijk een standaard medisch getuigschrift voor, gedateerd op 22 november 2011, opgesteld door dokter [P.] te Oudenburg. Uit de aangeleverde informatie blijkt ook dat verzoeker zou opgenomen worden op 14 november 2011. Na contact met het Centrum voor Illegalen blijkt echter dat verzoeker het Centrum nooit heeft verlaten en op de vermelde data ook geen bezoek heeft gehad van een externe arts. Geconcludeerd wordt dat verzoeker de arts niet persoonlijk geconsulteerd heeft, dat er slechts een dixit-getuigschrift werd aangeleverd dat een diagnose bevat die niet door de arts-opsteller zelf werd gesteld. In de beslissing wordt verwezen naar wat de Nationale Orde van Geneesheren bestempelt als een medisch getuigschrift. Hieruit blijkt dat men ervan uitgaat dat het moet worden opgesteld door de arts

die het feit heeft vastgesteld. Een dixit-getuigschrift heeft nooit het karakter van een medisch getuigschrift.

Verwerende partij stelt vast dat de essentie van de beslissing is dat er vanuit wordt gegaan dat de arts-opsteller van het medische attest niet de arts is die de diagnose heeft gemaakt. Dat wordt afgeleid uit het feit dat verzoeker op het moment van de opstelling van het attest opgesloten was, dat hij de instelling nooit heeft verlaten voor een medisch onderzoek en dat hij ook geen bezoek heeft gehad van een externe arts.

Verzoeker argumenteert dat hij de dokter op een eerder tijdstip zou hebben bezocht voor hij werd opgesloten, en dat het attest door de dokter op een latere datum zou zijn opgesteld.

Verwerende partij stelt vast dat verzoeker geen concrete datum geeft waarop de genoemde consultatie zou hebben plaatsgevonden. Hij onderbouwt zijn tegenargument dan ook niet met feiten en bewijzen. Hij brengt geen concrete informatie aan waaruit zou blijken dat wat hij beweert, ook daadwerkelijk klopt. Uit niets wat verzoeker voorlegt blijkt dat de opsteller van het medisch attest ook degene is die de diagnose heeft gemaakt.

Men kan toch op zijn minst verwachten dat verzoeker concrete elementen naar voren schuift wanneer hij wil bewijzen dat hij daadwerkelijk bij deze dokter is geweest, maar dat het medisch attest pas op een latere datum werd opgesteld. Momenteel ligt van deze bewering zelfs geen begin van bewijs voor. Het is aan verzoeker om zijn beweringen met de nodige zorg te onderbouwen.

Verwerende partij merkt op dat verzoekende partij een schending opwerpt van de rechten van verdediging. Verwerende partij is van oordeel dat de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen, genomen in het kader van de Vreemdelingenwet.

"Verzoekers stellen dat zij op geen enkel moment werden gehoord en zich op generlei manier hebben kunnen verdedigen. De Raad wijst erop dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (R.v.St., nr. 124.957, 3 november 2007)." (RVV nr. 10.821, 30 augustus 2007, dossiernr. 2007-07-624)

"Overwegende dat artikel 6 van het van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de rechten van de verdediging van toepassing zijn op jurisdictionele zaken en, in administratieve zaken, op tuchtzaken; dat zij niet van toepassing zijn op een gewone administratieve procedure zoals deze waarbij de minister van Binnenlandse Zaken uitspraak moet doen over een verzoek om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9, derde lid, van de Vreemdelingenwet; dat het middel in die mate niet-ontvankelijk is;" (R.v.St., arrest nr. 161.802 dd. 11 augustus 2006, Staatsraad Adams, G/A 140.730/XIV-16.486)

Verzoeker heeft derhalve niet aangetoond dat de opsteller van het medisch attest ook degene is die de diagnose heeft gemaakt. Loutere beweringen, zonder zelfs maar een begin van bewijs aan te leveren, volstaan niet om een motiveringsgebrek in de beslissing aannemelijk te maken.

De verwerende partij concludeert dat de bestreden beslissing wel degelijk afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte.

De verwerende partij merkt op dat verzoekende partij de motieven van de beslissing schijnt te kennen, vermits zij ze aanvecht in het verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. (zie o.a. R.v.St., nr. 167.407, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007).

De verzoekende partij voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur aan, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht." (R.V.V., nr. 14.261 van 29 november 2007)

"Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2001, nr. 167.477). (R.V.V., arrest nr. 21.513 van 16 januari 2009)

De beslissing is derhalve afdoende formeel gemotiveerd.

In de mate dat verzoekende partij van oordeel is dat de materiële motiveringsplicht met voeten getreden werd, heeft de verwerende partij de eer te antwoorden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet in de plaats kan stellen van de administratieve overheid.

Hiervoor kan verwezen worden naar rechtspraak van de Raad van State, die in casu, mutatis mutandis van toepassing is:

"Overwegende dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen."

(R.v.St., arrest nr. 139.590 dd. 20 januari 2005; 16.443 CGV -BBWT) (R.v.St., arrest nr. 163.382 dd. 10 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 147.167/XIV-18.551)

"Overwegende, in de mate dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk aanvecht en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dat het bij de beoordeling daarvan niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen."

(R.v.St., arrest nr. 164.103 dd. 25 oktober 2006, Staatsraad Adams, G/A 144.344/XIV-17.680)

Verwerende partij is derhalve van oordeel dat de beslissing afdoende werd gemotiveerd, en dit zowel in feite als in rechte. Verzoekers beweringen kunnen hieraan geen afbreuk doen."

3.3.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk wordt aangegeven waarom de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk is. Er wordt, met vermelding van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, immers geduid dat het attest dat verzoeker heeft aangebracht niet kan beschouwd worden als een medisch getuigschrift omdat verzoeker op de op dit attest vermelde datum de steller van dit attest niet persoonlijk heeft geconsulteerd en niet blijkt dat de in dit document vermelde diagnose door de arts-opsteller zelf werd gesteld. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig.

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.3.2. In de mate dat verzoeker de motieven die de bestreden beslissing inhoudelijk onderbouwen inhoudelijk betwist voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, die in casu in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet moet worden onderzocht.

Verzoeker betoogt dat verweerder verkeerdelijk heeft gesteld dat dokter J.P. een medisch attest heeft opgesteld op basis van verklaringen – een zogenaamd “*dixit-getuigschrift*” – en licht toe dat voormelde arts op een andere datum dan deze die vermeld is op dit attest reeds de in dit attest opgenomen vaststellingen deed. De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker geen stukken heeft aangebracht die toelaten om zonder meer vast te stellen dat zijn beweringen enige grond hebben en dat het niet kennelijk onredelijk is om te concluderen dat, aangezien verzoeker reeds sedert 7 november 2011 vastgehouden wordt in het gesloten centrum voor illegalen en hij in dit centrum niet bezocht, laat staan onderzocht, werd door dokter J.P., niet blijkt dat deze arts de in het door hem op 22 november 2011 opgestelde attest vermelde medische problematiek zelf heeft vastgesteld.

Het is in casu evenmin kennelijk onredelijk om een attest waarvan vaststaat dat de erin opgenomen medische problematiek niet effectief werden geconstateerd door een arts op de datum waarop dit attest werd opgesteld niet te aanvaarden als een medisch getuigschrift in de zin van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, indien tevens niet blijkt dat de betrokken arts de in dit attest opgenomen vaststellingen voordien reeds deed. Een attest waarvan niet blijkt dat de erin opgenomen inhoud een weergave is van gegevens die door een arts ingevolge een medisch onderzoek werden vastgesteld kan namelijk niet aantonen dat een persoon “*op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.*” Daarnaast moet worden benadrukt dat verweerder door een redelijke invulling te geven aan het begrip “*medisch getuigschrift*” – invulling die daarenboven steun vindt in een advies van de Nationale Raad van de Orde van Geneesheren – geen voorwaarde toevoegt aan de wet.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.3.3. De Raad wijst er voorts op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 20 december 2001, nr. 102.201; RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 8 december 2004, nr. 138.181). Een schending van de rechten van verdediging kan in casu derhalve niet op ontvankelijke wijze worden aangevoerd.

3.3.4. In zoverre verzoeker ook lijkt te willen aangeven dat de hoorplicht geschonden werd kan het volstaan aan te geven dat dit algemeen beginsel van behoorlijk bestuur niet van toepassing is op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 26 maart 2003, nr. 117.575; RvS 7 september 2005, nr. 148.602). Tevens moet worden gesteld dat verzoeker de mogelijkheid had om zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden met alle nuttige stukken te onderbouwen en dat het feit dat hij op dit punt in gebreke bleef niet impliceert dat op verweerder de verplichting rustte om hem te contacteren of om zelf aanvullende overtuigingsstukken te verzamelen.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK